

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, a 2015. évi április hó 14. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az emberölés büntette kísérlete és más bűncselekmények miatt **vádlott** ellen indult büntető ügyben a Veszprémi Törvényszék 2014. évi november hó 12. napján kihirdetett 13.B.924/2012/101. számú **ítéletét megváltoztatja**, a 3 rb. kiskorú veszélyeztetése büntettének és a zaklatás büntettének értékelt cselekményt 3 rb. a Btk.208.§./1/ bekezdése szerinti kiskorú veszélyeztetésének büntetteként minősíti.

Ezért és a terhére megállapított további bűncselekmények miatt az első fokon alkalmazott büntetéseket tekinti kiszabottnak.

Egyebekben az első fokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A **vádlott** által az első fokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárásban 45.330.- /Negyvenötezer-háromszázharminc/ Ft bűnügyi költség merült fel, melyet a vádlott köteles felhívásra az államnak megfizetni.

I n d o k o l á s :

A Veszprémi Törvényszék a 13.B.924/2012/101.szám alatti ítéletével **vádlottat** bűnösnek mondta ki emberölés büntettének kísérletében a Btk. 160.§ /1/ bekezdése szerint minősülően, súlyos testi sértés büntettének kísérletében a Btk. 164.§ /1/ és /3/ bekezdése szerint minősülően, 3 rb kiskorú veszélyeztetésének büntettében a Btk.208.§ /1/ bekezdése szerint minősülően és zaklatás büntettében a Btk. 222.§ /2/ bekezdés a/ pontja és a /3/ bekezdés b/ pontja szerint minősülően. Ezért halmazati büntetésül 7 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és mellékbüntetésül 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt, rendelkezett a feltételes szabadságra

bocsáthatóság legkorábbi időpontjáról. Az ügyész szülői felügyeleti jog megszüntetése iránti igényének érvényesítését egyéb törvényes útra utasította. Rendelkezett a bűnjelekről és kötelezte a vádlottat a bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére, a kiszabott büntetés súlyosítása, hosszabb tartamú szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás tartamának felemelése érdekében jelentett be fellebbezést. Jogorvoslattal élt a vádlott és védője is, a vádlott felmentésért, védője elsősorban felmentést, másodsorban a büntetés enyhítését kérve.

Az ügyész által bejelentett fellebbezést a fellebbviteli főügyészség átiratában és képviselője a másodfokú nyilvános ülésen fenntartotta. Hivatkozott arra, hogy az első fokú bíróság az eljárási szabályokat betartva megfelelő körben folytatta le a bizonyítási eljárást. Túlnyomó részt megalapozott tényállást állapított meg, melyet az iratok tartalma alapján kiegészítendőnek tartott az igazságügyi pszichiáter szakértői vélemény és lelet azon megállapításával, hogy a vádlott a cselekmény elkövetése idején és jelenleg is beszámítási képességét nem érintő személyiségzavarban szenved. Az igazságügyi pszichológus szakértői vélemény és lelet alapján szükségesnek ítélte rögzíteni a I. tényállási pontban, hogy a gyermekek testi, értelmi és erkölcsi fejlődését veszélyeztette a familiáris élettörténet, a vádlott indulatossága és a család életvitele. A II. tényállási pontot annyiban látta indokoltnak kiegészíteni, hogy a Veszprém Megyei Járási Hivatal Járási Gyámhivatala 2014. március 25. napján joghatályos magánindítványt terjesztett elő. A VII. tényállási pontban rögzíteni kérte az igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján, hogy a mellkasban két oldalt a tüdők, középen, kissé balra a szív található, így amennyiben a sérülés a mellüregbe hatol, úgy ezeket a szerveket sérthette volna. A tüdőt ért sérülés légmellel eredményezhet, valamint vérzést, a szívet érő sérülés pedig vérzést, melynek következtében a sértett meghalhatott volna. Ugyancsak az igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján látta szükségesnek a VIII. tényállási pont kiegészítését is azzal, hogy a sértett vádlott általi megrugdosása következtében csonttörést, mellkas tájéki törést és bordatörést is szenvedhetett volna, vagyis a vádlott adott magatartása alkalmas volt 8 napon túl gyógyuló sérülés okozására is.

Utalt a fellebbviteli főügyészség arra, hogy az első fokú bíróság indokolási kötelezettségének messzemenően eleget tett, a megalapozott tényállásból okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére, a terhére rótt bűncselekmények jogi minősítése is törvényes. Ez utóbbi megállapítását a nyilvános ülésen, - hivatkozva a zaklatás büntettségének szubszidiárius jellegére- korrigálta, indítványozva, hogy az ítélőtábla a kiskorú veszélyeztetésének büntetettét és a zaklatás büntetettét egységesen kiskorú veszélyeztetésének büntetteként értékelje. Egyetértett az első fokú bíróságnak az időbeli hatály kérdésében elfoglalt álláspontjával, ugyanakkor utalt arra, hogy a büntetéskiszabási tényezőket hiányosan tárta fel. Így további súlyosító körülményként kérte értékelni a családon belüli erőszakos cselekmények elszaporodottságát, a vádlott büntetett előéletét, azt, hogy fizikailag gyengébb, ekként kiszolgáltatott helyzetben

lévő fiúgyermekei sérelmére követte el a bántalmazásokat. Hivatkozott arra, hogy az első fokú bíróság által enyhítő körülményként értékelt időmúlás meg sem közelíti az elévülési idő alsó határát, ezért nyomatéka minimális. Álláspontja szerint tekintve, hogy a fentiekből következően a súlyosító körülmények nagyobb számban és lényegesen nagyobb nyomatékcal vannak jelen, a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés és közügyektől eltiltás mértékének felemelése feltétlenül indokolt, hiszen jelen ügyben a speciálprevencióra kell a hangsúlyt fektetni. A vádlott megbánást egyáltalán nem tanúsított, az eljárás alatti vallomásait a felelősségelhárítás jellemezte. A család a legkisebb gyermek fogadásakor a legalapvetőbb felszereléssel sem rendelkezett, ezeket, valamint a gyermekek ellátáshoz szükséges élelmiszereket, gyógyszereket a családsegítő szolgálat biztosította számukra, miközben a vádlott dohányzott és rendszeresen alkoholt fogyasztott. Felelősségének hiányára utal az is, hogy amikor munkája megszűnt, nem keresett új munkahelyet, nem vette ki részét beteg nagyanyja gondozásából sem. Az alkohollal együtt egyre nagyobb mennyiségű gyógyszert szedett, melynek hatása alatt folyamatosan konfliktust kezdeményezett a családtagokkal szemben. A családon belül előforduló problémákért kizárólag a sértettet teszi felelőssé, öngyilkossági kísérlete pedig az érzelmi zsarolás legdurvább módja. Kétségtelen, hogy az élet elleni cselekmény kísérlete távoli, ugyanakkor a többi cselekmény komoly tárgyi súlyú, így a középértéket el nem érő büntetés súlyosítása minden szempontból indokolt.

Vádlott védője a nyilvános ülésen a felmentést és enyhítést célzó fellebbezést fenntartotta. Az elsődleges kérelemmel kapcsolatosan az emberölés büntettének kísérletét kimerítő VII. tényállási pontban rögzített megállapításokat elemezte a 3/2013. számú jogegységi határozatban írt szempontok szerint. Így elsőként az elkövetés eszközét vizsgálva arra a következtetésre jutott, hogy a sértett bizonytalan vallomása alapján és a nyomszakértő kategorikus véleményének hiányában nem állapítható meg a vádlott védekezésével szemben a késhasználat, az elkövetés eszközei lehettek a vádlott által vallott fakanalak is. Az elkövetés módját tekintve a védő hivatkozott arra, hogy a vádlott és sértett nem voltak testközelben, még amennyiben az állapítható is meg, hogy a dobás késsel történt, ebből nem vonható következtetés a vádlott ölési szándékára, hiszen csak ketten tartózkodtak a lakásban, a vádlottnak minden lehetősége megvolt a sértett megközelítésére és megszúrására. A védő hivatkozott arra is, hogy a sértettnek nem keletkezett sérülése, így nem lehet utólag már beazonosítani, hogy mi volt a támadott testtájék, a lehetséges következményekkel kapcsolatos orvosszakértői megállapítások ekként csak fikciónak tekinthetők. A vádlottnak a tényállásban rögzített azon kijelentéséből, hogy a sértettet „megveri” ugyancsak nem lehet ölési szándékra következtetni. Emellett szól az is, hogy a sértett maga sem ezt vonta le az adott szituációból, mivel nem kért rendőri intézkedést, külső segítséget. Ezzel szemben pedig a másnapi, 8 napon belül gyógyuló sérüléseket eredményező bántalmazást követően a rendőrséghez fordult. A védő az alanyi tényezők körében hivatkozott az indító ok hiányára, utalva arra, hogy a sértett

és a vádlott élettársi kapcsolatban éltek, közösen nevelték három kiskorú gyermeküket. A tényállás szerint a kések eldobása hirtelen, ösztönös cselekmény volt, ezért a védő hivatkozott arra is, hogy idő hiányában a vádlottnak lehetősége sem volt arra, hogy a halálos eredmény bekövetkezését előre lássa. Mindemellett hivatkozott a védő arra is, hogy a sértett az eljárás során egymásnak ellentmondó vallomásokat tett arra nézve, hogy a gyermekek jelen voltak-e a tényállás VII. pontjában írt cselekmény során, így a Be. 4.§ /2/ bekezdésében megkívánt jogelveknek megfelelően nem lehet a sértetti vallomásokra tényállást alapítani. Kifogásolta a védő azt is, hogy a nyomozóhatóság a helyszíni szemle lefolytatásával, a bizonyítékok begyűjtésével késlekedett, így az arra épülő szakértői bizonyítás is megkérdőjelezhető. Összegezve tehát indítványa arra irányult, hogy az ítélet a vádlotti előadások elfogadása mellett elsősorban bűncselekmény, másodsorban bizonyítékok hiányában mentse fel **vádlottat** az ellene felhozott vádak alól. Amennyiben erre nem lát lehetőséget, úgy az enyhítést célzó fellebbezés elbírálása során legyen figyelemmel arra, hogy az élet és testi épség elleni cselekmények kísérleti szakban maradtak, - mely miatt a büntetés kiszabásakor akár kétszeres leszállás is alkalmazható-, a vádlott személyiségzavarban szenved, fokozottabb súllyal értékelje az időmúlást és azt, hogy az emberölés kísérletét a vádlott eshetőlegesen szándékkal valósította meg.

Vádlott a nyilvános ülésen lényegében megismételte az első fokú bíróság előtt az utolsó szó jogán előadottakat. Hivatkozva Magyarország Alaptörvényére, a Be., a 23/2003.(VI.24.) BM-IM együttes rendelet és a 11/2003. (V.8.) IM-BM-PM együttes rendelet vonatkozó rendelkezéseire elsőként a helyszíni szemle és lefoglalás törvényességével kapcsolatban fogalmazta meg kifogásait. Sérelmezte gyk. **G.M.L.** nyomozási bíró általi kihallgatását is utalva arra, hogy gyermekét a kihallgatása előtt befolyásolták, ügyvédje a kihallgatáson nem volt jelen, így a tanúvallomás beszerzésére szintén törvénytelenül került sor. Ugyanez állapítható meg saját, nyomozás során tett vallomásaival kapcsolatosan is, hiszen a kihallgatása alatt gyógyszer hatása alatt állt. Ezen állításának alátámasztásául csatolta a Központi Nyomozó Főügyészség Győri Regionális Osztályának 4. Nyom.446/2014.számú határozatát. Kifogásolta az ügyben eljáró nyom- és orvosszakértői munkát is hivatkozva arra, hogy az orvosszakértő **B.N.** vizsgálata nélkül utóbb feltételezésekre alapítva adott szakvéleményt, a nyomszakértő pedig nem végezte el teljes mértékig a bíróság kirendelésében előírt feladatát. Ezzel kapcsolatosan ugyancsak csatolta a Székesfehérvári Nyomozó Ügyészség Nyom.148/2014/5.szám alatti határozatát. A Veszprémi Járási Hivatal Járási Gyámhivatalának tájékoztatására hivatkozva, melyet szintén csatolt az iratokhoz a vádlott előadta továbbá, hogy gyermekei iskolai előmenetelében komoly problémák merültek fel amióta előzetes fogvatartásba került. Mindkét fia évismétlésre kényszerült. Hivatkozott arra is, hogy **B.N.** eltérő vallomásaira az első fokú bíróságnak nem lehetett volna tényállást alapítani. A cselekményekkel kapcsolatosan elismerte, hogy gyermekei jelenlétében egy

alkalommal megpofozta élettársát, a többi cselekmény vonatkozásában azonban tagadta bűnösségét.

A fellebbezésekre tekintettel az ítéletábra a törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírálta a Be. 348.§ /1/ bekezdése értelmében.

A folyamatosan előterjesztett védelmi kifogások tükrében is vizsgálta az ítéletábra a nyomozati munkát, különös tekintettel arra, hogy az emberölés kísérlete eszközeinek, a késeknek és a ruháskosárnak, mint bizonyítékoknak a beszerzése során mennyiben járt el a nyomozóhatóság Be-szerűen, törvényesen került-e sor ezen bizonyítékok beszerzésére, hisz ellenkező esetben azokat ki kell rekeszteni a bizonyítéki körből, ezáltal megkérdőjeleződik az ezen bizonyítékokra épülő szakértői bizonyítás anyaga is, amely az ítélet megalapozatlanságához vezethet. A törvényszék ítéletében maga is megállapította, hogy szerencsésebb lett volna, ha már a 2012. február 23-án tartott szemle során megtörténik a nyomrögzítés és lefoglalás az előző napi élet elleni cselekményre nézve is. Ez a késelem azonban a nyomozóhatóság részéről az ítéletábra megítélése szerint - osztva az első fokú bíróság erre vonatkozó érvelését - nem olyan eljárásjogi törvénysértés, amely miatt a további eljárási cselekményeket törölni kellene. A 2012. március 13. napján folyt helyszíni szemle során a bizonyítékok beszerzésére törvényesen került sor, ezért azokat nem kell kizárni a bizonyítéki körből, a bíróságnak a bizonyítékértékelés- mérlegelés keretében kell döntést hoznia bizonyító erejük kérdésében.

A rendelkezésre álló iratokból megállapíthatóan a tárgyalási szakban a tanács elnökének személyében változás történt, ezért az ítéletábra vizsgálta a tárgyalás folytonosságára vonatkozó rendelkezések érvényesülését is. Ezzel kapcsolatosan megállapította, hogy az első fokú bíróság az ide vonatkozó eljárási szabályokat betartotta, a tárgyalás megismétlésének mikéntje megfelel a Be. szabályainak, ezért a bizonyítás törvényessége nem kérdőjelezhető meg. A megismételt eljárásban a törvényszék részletesen és pontosan rögzítette azokat az eljárási cselekményeit, amelyek szükségesek ahhoz, hogy a másodfokú bíróság minderre megfelelő következtetést tudjon vonni. Az első fokú bíróság a bizonyítás egy részét ténylegesen is megismételte, kihallgatta a vádlottat, aki ennek során szembesülhetett az ügyész által kiterjesztett, módosított váddal is, kifejthette véleményét, valamint az eljárással kapcsolatos kifogásait, reagálhatott a kihallgatott tanúk vallomására is. A további bizonyítékokat a korábbi tárgyalási jegyzőkönyvek ismertetésével emelte be a bíróság a bizonyítás keretébe. A tárgyalási jegyzőkönyvből pontosan követhető, hogy mely bizonyítékokat, milyen részletességgel tett az első fokú bíróság a tárgyalás részévé, rögzíti a jegyzőkönyv a bíróságnak az ezzel kapcsolatos figyelmeztetését és az érintettek arra adott válaszát is, mely utóbbiból megállapítható, hogy a védelem részéről az ismertetéssel kapcsolatosan indítvány, észrevétel nem hangzott el.

Mindezek alapján megállapítható, hogy valamennyi, az első fokú bíróság által mérlegelési körébe vont bizonyíték jogszerűen került a bizonyítéki körbe. A törvényszék a bizonyítékokat egyenként és összességében is alaposan megvizsgálta, összevetette. Nehéz kétségbe vonni azt az ezzel kapcsolatos végkövetkeztetését, hogy önmagában a vádlotti előadásokra tényállás nem alapítható. Vádlottat a nyomozás során tíz alkalommal, míg tárgyalási szakban három alkalommal hallgatta ki a hatóság, ezen kihallgatások egy részében élt mentességi jogával, más részében érdemben nyilatkozott, vagy észrevételeket tett. Ha ezen vallomások fő tartalmi elemeit kiemljük és elemezzük, azokban számtalan ellentmondás, magára nézve is terhelő részletek találhatók. Megállapítható, hogy a vádlott valamennyi, a tényállásban írt esemény, cselekmény idején ital, gyógyszer, vagy ezek keveréke hatása alatt, tudatbefolyásolt, zavart állapotban volt. Még a magára részben terhelő vallomása sem illeszthető az egyéb bizonyítékokhoz. Mindez nem magyarázható a kihallgatás alatti gyógyszeres állapotából adódó befolyásoltságával, hiszen ez idő alatt **vádlott** előzetes fogvatartása miatt el volt zárva tudatmódosító szerek használatától. A bíróság számára számos egyéb bizonyíték állt rendelkezésre, értékelte a vádlotti és sértetti vallomáson túl gyk. **G.M.L.** nyomozási bíró előtt tett vallomását, - melynek felvételére a vádlott hivatkozásával szemben az eljárási szabályok betartásával törvényesen került sor-, **1. tanú, 2. tanú**, a házban lakó **3. tanú, 4. tanú, 5. tanú, 6. tanú**, valamint **7. tanú, 8. tanú, 9. tanú, 10. tanú** pedagógusok és **11. tanú** családgondozó tanú vallomását, az igazságügyi orvosszakértői, igazságügyi nyomszakértői, igazságügyi pszichiáter szakértői, igazságügyi pszichológusszakértői véleményt és a rendelkezésre álló egyéb okirati bizonyítékokat is. A fenti bizonyítékokat együttesen, folyamatában vizsgálva, megállapítható, hogy azokkal semmilyen szinten nem egyeztethető a vádlotti védekezés, ugyanakkor minden részletében erősítik, alátámasztják **B.N.** és gyk. **G.M.L.** vallomását. Az első fokú bíróság megfelelően vizsgálta **B.N.** sértett - vádlott által kétségbe vont - szavahihetőségét is. Az adott körülményeket alaposan körbejárva foglalt állást a kérdésben is. Nem életszerűtlen - sőt kifejezetten az áldozati szerepben lévő személyekre jellemző - a sértettnek az utolsó pillanatig történő rejtőzködése, amelyet a várható megtorlásokon túl legfőképp annak veszélye motivált, hogy amennyiben a hatóság előtt feltárja a családon belüli erőszakot, akár el is veszítheti gyermekeit. Ezen túlmenően figyelmet érdemel az is, hogy **B.N.** sértett vallomásaiban nagyon korrekt módon számolt be korábbi életvezetésükről, arról, hogy milyen viszony, kötődés volt korábban az apa és a gyermekek közt, mennyiben fogadták el a gyerekek a vádlottat. Ezen vallomásokban semmi olyan elem nem tárható fel, amely a sértett indulati, elfogult vagy sértődött állapotának lenne betudható. **B.N.** sértett az eljárás során elfogadható magyarázatot adott arra is, hogy miért mondta azt először, hogy a 2012. február 22-én történt élet elleni cselekménynél jelen voltak a gyerekei is. Meg kell jegyezni azt is, hogy a sértetti vallomásokban ezen túlmenően egyéb lényeges ellentmondás nem tárható fel, így a védelem érvelésével szemben, az első fokú bírósággal egyezően az ítéletátlában sem merültek fel aggályok **B.N.**

szavahihetőségét illetően. Gyk. **G.M.L.** sértett kihallgatását a nyomozási bíró megfelelően elvégezte, emellett rendelkezésre áll a pszichológusszakértő véleménye is. Gyk. **G.M.L.** tanúvallomása a vádbeli eseményeken túl reálisan, pontosan adja vissza a család mindennapi életvezetését, az apjukkal szembeni ambivalenciát, bizonyos szintű kötődést, ragaszkodást, ugyanakkor azt a félelmet is, amit akkor éreztek, amikor a hazatérő apjukon látták az ital, vagy gyógyszer hatására kialakult indulati állapotot.

Az első fokú bíróság nem tévedett akkor sem, amikor a védelmi kifogásokkal szemben úgy ítélte meg, hogy a nyomszakértői vélemény ugyancsak elfogadható a tényállás alapjául, mivel összevetve a többi bizonyítékkal, azokhoz illeszthető. A szakértő a Solingen-Qualität típusú kést majdnem kategórikus szinten beazonosította, a másik késről is megállapította, hogy nem zárható ki annak lehetősége, hogy az okozta a ruháskosáron található egyik elváltozást. Azt azonban a szakértő kategórikusan kizárta, hogy az általa észlelt elváltozásokat fakanállal létre lehetett volna hozni. A védelem által kifogásolt helyszíni szemle, nyomrögzítés, lefoglalás kapcsán mulasztásra, a nyomozóhatóság részéről történő szándékos bűncselekményre utaló körülményeket az ítéletábrá nem észlelt, nincs oka a bíróságnak kétségbe vonni, hogy nem egy átrendezett, manipulált helyszínen történt a helyszíni munka, a nyomrögzítés.

A vádlottnak az igazságügyi szakértői munkával kapcsolatosan megfogalmazott kritikájára reagálva meg kell jegyeznie a másodfokú bíróságnak, hogy nem lehet összekeverni a szakkérdést és a bíróság kompetenciájába tartozó ténykérdést. A bíróság jelen ügyben a sértetti vallomás alapján állapította meg, hogy a vádlott a tényállás VII. pontjában írt cselekménye során a késeket a sértett mellkasi tájéka irányába hajította el, a sérülést a sértett azzal próbálta kivédeni, hogy a ruháskosarat a dobás iránya szerint a mellkasa elé emelte. A ruháskosáron keletkezett elváltozások vizsgálatával tudott nyilatkozni a nyomszakértő a becsapódási energia, az erőbehatás nagyságára nézve is. Az orvosszakértő ezen adatok birtokában adott választ szakértői kompetenciájának megfelelően arra a szakkérdésre, hogy az adott kivitelezési mód mellett milyen jellegű, milyen szerveket érintő, ezáltal milyen következménnyel járó sérülései keletkezhetnek volna a sértettnek, megállapításai tehát nem találgatások, hanem a konkrét tényekre alapozott szakismereten alapulnak.

Ugyanez mondható el a tényállás VIII. pontjában írt cselekmény kapcsán is. Az orvosszakértő a bíróság által megállapított elkövetési mód alapján- a sértett többszörös, szinte egész testtájékára kiterjedő rugdosása- ugyancsak arra adott választ, hogy a vádlott magatartása alkalmas volt-e a ténylegesen bekövetkezett 8 napon belüli sérülésnél súlyosabb eredmény okozására. A **B.N.** sérüléseinek helyét, jellegét rögzítő orvosi látlelet mellett erre az orvosszakértő megfelelő szakismeretének birtokában a sértett személyes vizsgálata nélkül is megfelelő megállapítást tudott tenni. A

törvényszék ítéletében a rendelkezésre álló pszichiáter szakértői vélemény alapján rögzítette azt is, hogy a vádlott személyiségzavara beszámítási képességét nem érinti, azonban a cselekmények elkövetését elősegíthette, megkönnyíthette.

A fentiekből következik, hogy az ítéletábra az első fokú bíróság bizonyítékértékelését- mérlegelését minden szempontból megfelelőnek, az ehhez fűzött indokolást kimerítőnek ítélte, ezért figyelemmel a felülmérlegelés tilalmára is, nem kerülhetett sor a VII. tényállási pontot illetően sem a tényállásnak a védelmi indítvány szerinti, a vádlott védekezésén alapuló megváltoztatására, ezáltal a vádlott felmentésére egyik jogcímen sem.

A törvényszék a tényállást túlnyomó részében megalapozottan állapította meg, azt az ítéletábra a fellebbviteli főügyészség indítványának megfelelően a Be.352.§./1/ bekezdés a./pontja szerint az iratok tartalma alapján a következőkkel egészíti ki, illetve pontosítja:

A tényállás I. pontját azzal, hogy a vádlott a terhére rótt bűncselekmény idején és jelenleg is személyiségzavarban szenved, mely beszámítási képességét nem érinti.

Szintén a tényállás I. pontját azzal, hogy a gyermekek testi, értelmi és erkölcsi fejlődését veszélyeztette a familiáris élettörténet, a vádlott indulatossága és a család életvitele.

A tényállás II. pontjában rögzíti az ítéletábra, hogy a Veszprém Megyei Kormányhivatal Veszprém Járási Hivatal Járási Gyámhivatala 2014. március hó 25. napján joghatályos magánindítványt terjesztett elő.

A tényállás VII. pontját ki kell egészíteni azzal, hogy a mellkasban két oldalt a tüdők, középen kissé balra a szív található, tehát amennyiben mellüregbe hatol a sérülés, úgy ezeket a szerveket sértette volna.

A tüdőt érő sérülés légmellel eredményezhet, valamint vérzést, a szívet érő sérülés pedig vérzést, amelynek következtében a sértett elhalálozhatott volna.

A tényállás VIII. pontjában rögzíteni kell, hogy a sértett vádlott általi bántalmazása, - megrugdosása - csonttörés, mellkas-táji törés és bordatörés okozásának reális lehetősége miatt alkalmas volt 8 napon túl gyógyuló sérülés okozására.

Ezen megállapítások egy részét az első fokú bíróság is rögzítette ítéletének indokolásában, három esetben, ekként csak ítélet-szerkesztési hiba történt.

Az így kiegészített, illetve pontosított tényállás teljes mértékig megalapozott, így a Be.352.§./2/ bekezdése szerint alapját képezhet a másodfokú bíróság határozatának is.

A tényállás alapján okszerűen vont következtetést a törvényszék a vádlott bűnösségére. Ahogy a fellebbviteli főügyészség is utalt rá, helyesen foglalt állást a bíróság az alkalmazandó jogszabály kérdésében is. A feltételes szabadságra

vonatkozó rendelkezése miatt valóban a jelenleg hatályos 2012. évi C. törvény ad lehetőséget a kedvezőbb elbírálásra.

Túlnyomó részt megfelel a büntető anyagi jogi szabályoknak a cselekmények minősítése is. Azonban a Btk. 222. §-ában szabályozott zaklatás bűncselekményének szubszidiárius jellegéből adódóan a zaklatás csak abban az esetben állapítható meg, ha vele alaki halmazatban lévő más, súlyosabb bűncselekmény nem valósul meg. A törvény a vádlott terhére rótt zaklatás büntetét 3 évig, a kiskorú veszélyeztetését 1-5 évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni, ekként a zaklatás beleolvad a gyk. **G.M.L.**sértett sérelmére elkövetett kiskorú veszélyeztetésének büntetébe.

Mindezekre tekintettel az ítélőtábla a törvényszék ítéletét a Be. 372.§ /1/ bekezdése alapján megváltoztatta, a vádlott terhére 3 rb. kiskorú veszélyeztetése büntetteként és zaklatás büntetteként értékelt cselekményt egységesen a Btk.208.§ /1/ bekezdése szerint minősülő 3 rb. kiskorú veszélyeztetése büntetének minősítette.

A minősítés változásra tekintettel a másodfokú eljárásban új büntetés kiszabása vált szükségessé. A fellebbviteli főügyészség számtalan érvet sorakoztatott fel amellet, hogy miért tartja szükségesnek az első fokon kiszabott büntetés súlyosítását. Ezekkel egy kivétellel az ítélőtábla is egyetért. A rendelkezésre álló iratokból tényszerűen megállapítható, hogy a vádlott öngyilkossági kísérlete nem egyszerű önsajnálathból fakadt, vagy a sértett felé kivetített érzelmi zsarolás, hanem komoly, önmagával való szembefordulás megnyilvánulása volt. A cselekmény tárgyi súlyát tekintve ki kell emelni, hogy a vádlott viszonylag hosszabb időt felölölő magatartása a gyermekekre nézve rendkívül sok veszélyt magában rejtett és súlyos következményekkel is járt. Nem csak veszélyeztető, hanem ténylegesen a gyermekek értelmi, érzelmi fejlődését sértő szintre is eljutott. Ahogy a fellebbviteli főügyészség is hivatkozott rá, további súlyosító körülményként kell értékelni a családon belüli erőszakos bűncselekmények elszaporodottságát, a vádlott büntetett előéletét. Ugyanakkor az ítélőtábla megítélése szerint a kiskorú veszélyeztetésének büntette körében értékelést nyert az a körülmény is, hogy a vádlott a bántalmazásokat fizikailag gyengébb, kiszolgáltatott fiúgyermekai sérelmére követte el, ezért ezt további súlyosító körülményként nem értékelte. Minderre figyelemmel a tettarányos büntetési elvek szem előtt tartásával az ítélőtáblának abban kellett állást foglalnia, hogy mindenképpen szükséges-e súlyosabb büntetés kiszabása.

Az élet elleni bűncselekmény esetében a kísérlet befejezett, ugyanakkor rendkívül távoli. A testi épség elleni cselekmény is kísérleti szakban maradt, az sem hagyható figyelmen kívül, amit maga a sértett is bizonyos szinten leigazolt, hogy a 2001-ben történt szabadulását követően a vádbeli időszakig, alkohol és gyógyszer abúzusának kialakulásáig a vádlott életvitelében, életvezetésében nem mutatkoznak olyan normasértések, amelyekből egyértelműen arra kellene következtetni, hogy **vádlott**

esetében a büntetési célok mindenképpen csak súlyosabb büntetés kiszabásával érhetők el. Az első fokú bíróság által is feltárt, és az ítéletábra által is értékelt további enyhítő körülményekre is figyelemmel ezért az ítéletábra úgy találta, hogy az első fokú bíróság által kiszabott büntetés nem tekinthető olyan mértékben törvénysértőnek, amely miatt szükséges lenne súlyosabb büntetés alkalmazása, ezért az első fokon meghatározott büntetéseket tekintette kiszabottnak. A fentiekből következik az is, hogy a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget enyhébb büntetés kiszabására sem. Az első fokú bíróság megindokolta, hogy miért utasította egyéb törvényes útra az ügyész szülői felügyeleti jog megszüntetésére irányuló igényét. Ezen rendelkezését már az ügyész sem támadta. Tekintve, hogy a további járulékos döntések is megfelelnek az irányadó jogszabályi rendelkezéseknek, ezért egyebekben az ítéletábra a törvényszék ítéletét a Be. 371.§ /1/ bekezdése alapján helybenhagyta.

Az első fokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása a Btk. 92.§ /1/ és /2/ bekezdésén, míg a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezés a Be. 381.§ /1/ bekezdésén alapszik.

Győr, 2015. április 14. napján

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr.Takácsné dr.Helyes Klára sk.
a tanács tagja, előadó

Dr.Miklós Mária sk.
a tanács tagja

Z á r a d é k :

Ez az ítélet és a Veszprémi Törvényszék 2014. november hó 12. napján kelt 13.B.924/2012/101. számú ítéletének megváltoztatással nem érintett része a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Győr, 2015. április 14. napján

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

a kiadmány hitelül kiadó